

## ДЕСЕТА ГЛАВА

### СЪСИПВАМ ЕДИН ЧИСТО НОВ АВТОБУС

Приготвих се за нула време.

Реших да оставя рога на минотавъра в хижата и така остана само да набутам малко чисти дрехи и четка за зъби в раницата, която Гроувър ми беше намерил.

От лагерния магазин ми отпуснаха сто долара простосмъртни пари и двайсет златни драхми. Монетите бяха доста големи, от едната страна имаше изображения на различни богове, а от другата на „Емпайър Стейт Билдинг“. Хирон каза, че можело да ни потрйбват при срещите с безсмъртни, каквото и да значеше това.

На мен и на Анабет даде по една манерка с нектар и пликче с кубчета амброзия за спешни случаи. Напомни ни, че амброзията е храна на боговете. За нас тя беше целебна, а за простосмъртните — смъртоносна. Ако прекаляхме с нея, можеше да ни връхлети силна треска. А в големи дози можеше да предизвика спонтанно възпламеняване на клетките ни.

Анабет беше взела и вълшебната си бейзболна шапка, която била подарък от майка ѝ за дванайсетия рожден ден. Носеше и книга на гръцки за античната архитектура, за да си чете, като ѝ доскучае, както и дълга бронзова кама, скрита в ръкава на ризата ѝ. Бях готов да се обзаложа, че камата ще ни донесе неприятности още при първия металдетектор.

Гроувър се беше пременил с дълги панталони и обувки, за да минава за човек. Беше си сложил и зелена шапка, защото когато валеше, къдравата му коса се сплескваше и се подаваха връхчетата на рогата му. Мъкнеше огромна оранжева раница, пълна с храна — парчета метал и ябълки. В джоба си носеше комплект тръстикови флейти, издялани от баща му, макар че знаеше само две мелодии — концерт за пиано №12 на Моцарт и песента *So Yesterday* на Хилари Дъф, — като и двете звучаха доста зле на тръстикова флейта.

Сбогувахме се с останалите лагерници, хвърлихме прощален поглед на яговите поля, океана и голямата къща и поехме нагоре по хълма към високата ела на Талия, дъщерята на Зевс.

Там ни чакаше Хирон в инвалидната си количка. До него стоеше сърфистът, когото бях видял, докато се възстановявах.

Според Гроувър той отговарял за охраната на лагера. Имал очи по цялото си тяло и никой не можело да го изненада. Днес обаче носеше шофьорска униформа, така че се виждаха допълнителни очи само на ръцете, лицето и шията му.

— Това е Аргус — представи го Хирон. — Той ще ви закара до града и... ъ-ъ-ъ... ами, ще ви наглежда.

Чух стъпки.

Люк тичаше към нас с чифт маратонки в ръце.

— Хей! — извика запъхтяно той. — Радвам се, че ви хванах. Анабет се изчерви, както всеки път, когато Люк беше наоколо.

— Искях само да ви пожелаая на добър час — рече Люк. — И реших, че може да ти свършат работа.

Подаде ми маратонките, които изглеждаха съвсем обикновени. Дори и си миришеха на маратонки.

— Мая! — извика той.

От подметките изникнаха бели крила и аз така се стреснах, че ги изпуснах. Маратонките заподскачаха по земята, после крилата се сгънаха и изчезнаха.

— Яко! — възкликна Гроувър.

— Служиха ми вярно по време на моята мисия — усмихна се Люк. — Подарък от баща ми. Но вече няма за какво да ги използвам...

Лицето му посърна.

Не знаех какво да кажа. Достатъчно ми беше, че Люк е дошъл да ни изпрати. Страхувах се, че може да ме е намразил заради всичкото внимание, което бях привлякъл към себе си през последните дни. Но той дори ми беше донесъл вълшебен подарък... Изчервих се почти колкото Анабет.

— Благодаря — казах. — Благодаря много.

— Виж, Пърси... — поде притеснено Люк, сякаш му беше трудно да изкаже чувствата си на глас. — Всички се надяват на теб. Така че просто... убий няколко чудовища и за мен, става ли?

Стиснахме си ръцете. Люк потупа Гроувър между рогцата, после прегърна Анабет, която сякаш всеки момент щеше да припадне.

— Внимавай, ще прегрееш — подхвърлих ѝ, след като Люк си тръгна.

— Млъкни.

— Нарочно остави той да плени знамето, нали?

— О... защо изобщо съм тръгнала с теб, Пърси? Заслиза ядосано по склона, долу на пътя ни чакаше бял микробус. Аргус я последва с ключове в ръка.

Вдигнах крилатите маратонки и внезапно ме връхлетя неприятно предчувствие.

— Не мога да ги използвам, наля? — погледнах въпросително Хирон.

— Люк искаше да помогне, Пърси — отвърна той, — но да се придвижваш по въздуха... не би било много разумно.

Кимнах разочаровано, но после ми хрумна идея.

— Хей, Гроувър, искаш ли един вълшебен подарък?

— Аз ли? — Очите му светнаха.

За част от секундата нахлузи маратонките на копитата си и първият летящ козел в света бе готов за старт.

— Мая! — извика той.

Веднага се издигна във въздуха, но после изведнъж се на клони настрани и раницата му заора в тревата. Крилатите обувки не спираха да подскачат нагоре-надолу като малки кончета, които се опитват да го хвърлят от гърба си.

— Практика! — извика Хирон след него. — Трябва ти малко практика!

— А-а-а-а! — Гроувър полетя с краката напред към микробуса като полудяла косачка за трева.

Понечих да го последвам, но Хирон ме дръпна за ръката.

— Пърси, можеше да те обуча по-добре. Само да бях имал малко повече време. Херкулес и Язон бяха много по-подготвени.

— Няма проблем. Щеше ми се само...

Спрях се, защото щеше да прозвучи като мрънкане. Но така или иначе, беше истина — бях се надявал баща ми да ми даде някакъв готин вълшебен предмет, нещо като крилатите маратонки на Люк или невидимата шапка на Анабет.

— Ама че съм разсеян — извика Хирон. — За малко да забравя.

Извади от сакото си химикалка и ми я подаде. Съвсем обикновен химикал за еднократна употреба, с черен пълнител и капачка. Едва ли струваше повече от трийсет цента.

— Еха — измърморих без особен ентусиазъм. — Благодаря.

— Пърси, това е подарък от баща ти. Пазя го от години, без да знам, че през цялото време съм чакал теб. Но сега вече предсказанието е ясно. Ти си избраният.

Спомних си екскурзията до музея, когато бях изпарил госпожа Додс. Хирон ми беше хвърлил химикал, който се превърна в меч. Възможно ли беше този...?

Махнах капачката и химикалът мигновено се удължи и натежа. След половин секунда вече държах лъскав бронзов меч с двустранно острие, увита в кожа ръкохватка и плоска ножница, инкрустирана със златни нитове.

Това бе първото оръжие, чиято тежест усещах идеално балансирана в ръката си.

— Мечът има дълга и трагична история, която няма нужда да ти разказвам — рече Хирон. — Името му е Анаклусмос.

— Въртоп — преведох аз и сам себе си изненадах колко лесно се оправях вече на старогръцки. — Въртоп!

— Използвай го само в краен случай — продължи учителят — и само срещу чудовища. Героите не бива да нараняват простосмъртни, освен при самозащита, разбира се, но този меч така или иначе нищо не би могъл да им направи.

— Защо? — погледнах зловещото острие. — Как е възможно?

— Мечът е от божествен бронз. Изкован е от циклопите и е закален в дълбините на Етна, а после е потопен в река Лета. Смъртоносен е за чудовищата и за всички създания от Подземното царство, стига те да не те убият преди това. Но острието би преминало през тялото на простосмъртен все едно то не съществува. Простосмъртните не са достатъчно важни, за да ги убие. Но ти, като полубог, можеш да бъдеш убит и с божествени, и с обикновени оръжия. В това отношение си двойно по-уязвим.

— Хубаво е да го знам.

— Сега сложи капачката обратно.

Докоснах капачката до меча и Въртоп се смали до обикновен химикал. Прибрах го в джоба, като си мислех дано не го загубя, тъй като в училище постоянно ми изчезваха химикалите.

— Спокойно, няма — каза Хирон.

— Какво няма?

— Да го изгубиш. Той е омагьосан винаги да се появява в джоба ти. Пробвай.

Със свито сърце хвърлих химикала надолу по склона и видях как потъва сред тревата.

— Почакай секунда-две — рече учителят. — Сега провери в джоба.

Химикалът, разбира се, беше там!

— Страхотно! — възкликнах. — А какво ще стане, ако някой простосмъртен ме види да вадя меч?

— Мъглата е могъщо нещо, Пърси — усмихна се Хирон.

— Мъглата ли?

— Да. Прочети „Илиада“ — в нея непрекъснато се споменава. Винаги, когато богове или чудовища се появяват в света на простосмъртните, се спуска мъгла, която закрива очите на хората. Ти виждаш истината, понеже си полубог, но останалите тълкуват случилото се така, че да намерят обяснение за него. Забележително е какви усилия полагат, за да напаснат нещата в своята версия на реалността.

Прибрах Въртоп обратно в джоба.

За пръв път почувствах, че наистина съм готов за подвизи. Напусках лагера и поемах на запад без възрастен, който да ме наглежда, без резервен план, дори без мобилен телефон. (Хирон каза, че чудовищата могат да проследят сигнала и ако използвам мобилен телефон, все едно сам им се пъхам в ръцете.) Разполагах само с един меч, с който да се отбранявам срещу враговете и да стигна до Подземното царство.

— Хирон, ако боговете са безсмъртни... какво е имало преди тях?

— Преди тях има цели четири епохи. Времето на титаните е четвъртата епоха, понякога наричана и Златната епоха, което със сигурност е погрешно. Западната цивилизация и върховенството на Зевс са петата епоха.

— Тогава какво е било преди?

— Дори и аз не съм толкова стар, дете. — Кентавърът замислено присви устни. — Знам само, че тогава простосмъртните тънели в жесток мрак. Кронос, върховният господар на титаните, наричал своето управление Златната епоха, защото хората живеели в невинно незнание. Но това си е чиста пропаганда. Той изобщо не се интересувал от хората, освен като храна и източник на евтини забавления. Едва при ранното царуване на Зевс, когато Прометей, добрият титан, дал огъня на хората, вашият род започнал да се развива, но дори и тогава на Прометей гледали като на някакъв бунтар, луда глава. Зевс го наказал жестоко, както сигурно си спомняш. Разбира се, накрая боговете приели хората и се родила западната цивилизация.

— Но боговете сега не могат да умират, нали? Докато е жива западната цивилизация, те също ще са живи. Така че... дори и аз да не успея, няма да последва нещо толкова лошо, че всичко да се обърка, нали?

— Никой не знае колко дълго ще просъществува тази епоха, Пърси — усмихна се меланхолично Хирон. — Да, боговете са безсмъртни. Но такива са били и титаните. Те все още съществуват, макар и да са затворени в недрата на Земята и силата им да е отслабнала от безкрайните мъчения. Да не дават мойрите боговете да бъдат сполетени от такава участ или да се върнем към мрака и хаоса на миналото. Единственото, което можем да сторим, дете, е да следваме съдбата си.

— Стига да знаем каква е тя.

— Успокой се. Мисли трезво. И помни, че може би ти предстои да предотвратиш най-голямата война в човешката история.

— Спокоен съм — отвърнах. — Много съм спокоен.

Щом слязох долу на пътя, спрях и се обърнах. Под елата на Талия, дъщерята на Зевс, Хирон стоеше вече във вид на полукон-получовек с вдигнат за поздрав лък. Съвсем обикновено изпращане от съвсем обикновен кентавър.

Излязохме от дивата пустош и поехме към западната част на Лонг Айлънд.

Беше ми странно отново да съм на магистрала, Анабет и Гроувър седяха до мен, сякаш бяхме обикновени пътници. След двете

седмици в лагера истинският свят ми се струваше нереален. Улових се, че зяпах смаяно дори „Макдоналдс“, другите деца в колите, рекламите и търговските комплекси.

— Дотук добре — заявих по едно време. — Петнайсет километра без чудовища.

— На лош късмет е да се говори така, водорасляк — сопна се Анабет.

— Кажи ми пак, че забравих, защо ме мразиш толкова?

— Не те мразя.

— Да бе, повярвах ти.

— Виж... — Тя раздражено мачкаше шапката-невидимка, — Просто от нас не се очаква да сме приятели, не разбираш ли? Родителите ни са съперници.

— Защо?

— Колко още причини ти трябва? — възкликна Анабет. — Веднъж майка ми хванала баща ти с някаква девойка в храма на Атина, което е проява на огромно неуважение. Друг път пък Атина и Посейдон се състезавали кой да бъде покровител на град Атина. Баща ти направил някакъв безумен извор със солена вода, а майка ми създала маслиново дръвче. Хората разбрали, че нейният дар е по-добър и кръстили града си на нейно име.

— Явно са си падали по маслините.

— О, зарежи.

— Виж, ако беше създала пица, това вече можех да го разбера.

— Престани!

На предната седалка Аргус се усмихна. Не каза нищо, но едно от сините очи на врата му ми намигна.

В Куинс движението беше доста натоварено и се забавихме. Докато стигнем до Манхатън, слънцето вече залязваше и започваше да вали.

Аргус ни остави на автогарата в северозападната част, недалеч от апартамента на мама и Гейб.

На една пощенска кутия беше залепена листовка със снимка и „Виждали ли сте това момче?“ Откъснах я, преди Анабет и Гроувър да са ѝ обърнали внимание.

Аргус свали багажа ни, увери се, че сме си взели билети за автобуса и на излизане от паркинга протегна ръка, така че за последно

да ни погледне с окото на opakото на китката си.

Помислих си колко бях близо до вкъщи. В обикновен делничен ден майка ми вече щеше да се е върнала от магазина. Сврадливиот Гейб вероятно беше там и в момента играеше покер, без дори да си я спомня.

Гроувър нарами раницата си. Проследи погледа ми и рече:

— Чудиш се защо се е омъжила за него, нали, Пърси?

— Да не би да ми четеш мислите? — погледнах го изумено аз.

— Не, само чувствата. — Той сви рамене. — Май съм забравил да ти кажа, че сатирите го умеят. Мислеше си за майка си и за доведения ти баща, нали?

Питах се какво ли друго е забравил да сподели с мен.

— Майка ти се е омъжила за Гейб заради теб — продължи Гроувър. — Ти го наричаш „сврадлив“, но тази дума е направо слаба за него. Аурата му е... Пфу! Оттук даже го подушвам. Подушвам следите му и по теб, макар да не си се приближавал до него от седмици.

— Благодаря. Къде е най-близката баня?

— Трябва да си му благодарен, Пърси. Пастрокът ти мирише толкова отвратително, че чудесно замаскирва един полубог. Още щом подуших колата му отвътре, разбрах, че Гейб от години прикрива твоята миризма. Ако не живееше с него всяко лято, чудовищата сигурно отдавна щяха да са те открили. Майка ти е останала при него, за да те защити. Постъпила е умно. Трябва много да те е обичала, за да търпи такъв мъж. Дано това ти е някаква утеха.

Не беше никаква утеха, но се насилих да не го показвам. Мама не беше мъртва. Някой ден щях да я видя отново.

Зачудих се дали Гроувър все още четеше чувствата ми, независимо колко бяха объркани.

Радвах се, че двамата с Анабет са с мен, но ме гризеше съвестта, задето не бях напълно искрен с тях. Не им бях казал истинската причина, поради която се бях съгласил на този откачен подвиг.

Не ме интересуваше мълнията на Зевс, нито спасяването на света, че дори и възможността да помогна на баща си в труден момент. Колкото повече размишлявах, толкова повече се ядосвах на Посейдон, задето нито веднъж не бе дошъл да ме види, не беше



помогнал на майка ми, не бе изпратил дори един чек. Беше ме признал за свой син само защото се нуждаеше от мен.

Интересуваше ме единствено майка ми.

Хадес ми я беше отнел нечестно и щеше да му се наложи да ми я върне.

„Който приятел зове се, предателство сее“ — прозвуча предсказанието в главата ми. — „Да спасиш най-скъпото не ще съумееш?“

Млъкни!

Дъждът не спираше.

Докато чакахме автобуса ни стана скучно и решихме да поиграем на хек с една от ябълките на Гроувър. Анабет беше невероятна. Успяваше да я удари с коляно, с лакът, с рамо, с каквото се сети човек. Аз също се представих общо взето добре.

Но играта приключи, когато ябълката прелетя близо до устата на Гроувър. Чу се само едно козе „хрус“ и нашият хек изчезна — барабар с дръжката и семките.

Гроувър се изчерви. Понечи да се извини, но с Анабет не можехме да спрем да се смеем.

Накрая автобусът дойде.

Докато чакахме на опашката, за да се качим, Гроувър се заоглежда напрегнато и върхът на носа му започна да потрепва, сякаш беше надушил енчилада.

— Какво има? — попитах.

— Не знам — отвърна той. — Най-вероятно нищо.

Личеше си, че не е нищо. Притеснението му зарази и мен. Изпитах облекчение, когато най-сетне се качихме и се настанихме по местата си в задната част на автобуса. Подредихме раниците. Анабет седеше като на тръни и разтревожено удряше бейзболната си шапка в бедрото.

Изведнъж ме побутна по коляното.

— Пърси.

Току-що се беше качила една баба с омачкана кадифена рокля, мрежести ръкавици, голяма чанта на капчици и безформена оранжева плетена шапка, която прикриваше лицето ѝ. Побутна шапката нагоре и очите ѝ просветнаха, а сърцето ми замря.

Госпожа Додс! Изглеждаше остаряла и повехнала, но то ѝ лице си беше същото.

Снижих се на седалката.

Зад нея се появиха още две старици — едната със зелена, другата с лилава шапка. Иначе трите бяха като сестри-близначки — същите груби ръце, същите чанти и намачкани кадифени рокли. Тройка демонични баби.

Седнаха на предните седалки, точно зад шофьора. Двете протегнаха крака и блокираха пътеката. Направиха го така все едно беше нещо съвсем нормално, но посланието беше ясно — никой нямаше да излезе навън, ако те не го пуснеха.

Потеглихме от автогарата и поехме по лъскавите улици на Манхатън.

— Не е останала дълго умряла — обадох се аз, като напразно се опитах да прикрия треперенето на гласа си. — Нали каза, че могат да бъдат прогонени за цял живот?

— Казах, ако имаш късмет — отвърна Анабет. — Явно нямаш.

— И трите! — изскимтя Гроувър. — *Di Immortales!*

— Спокойно — рече Анабет, очевидно трескаво се мъчеше да намери изход от ситуацията. — Фуриите. Трите най-зли чудовища от Подземното царство. Няма страшно, ще се справим. Ще се измъкнем през прозорците!

— Не се отварят — отвърна пискливо Гроувър.

— През задната врата?

Такава нямаше. А дори и да имаше, едва ли щеше да помогне. Вече бяхме стигнали на Девето Авеню и се насочвахме към тунела „Линкълн“.

— Няма да ни нападнат пред свидетели, нали? — рекох.

— Простосмъртните нямат много добро зрение — напомни ми Анабет — Те виждат само това, което мъглата им покаже.

— Но няма как да пропуснат как три баби нападат деца.

— Не съм сигурна — поклати глава тя. — Така или иначе, не можем да разчитаме на помощ от тях. Ако на покрива има аварийен изход...

Навлязохме в тунела и ни обгърна мрак, включиха се лампичките над пътеката. Без барабаненето на дъжда тишината изведнъж ми се стори зловеща.

Госпожа Додс се изправи. С равен глас, като актьор от треторазреден театър, обяви гръмогласно:

— Трябва да отида до тоалетна.

— Аз също — обади се втората сестра.

— И аз — додаде третата.

И трите поеха към нас.

— Измислих! — извика Анабет. — Пърси, вземи шапката ми.

— Какво?

— Те търсят теб. Може да станеш невидим и да минеш покрай тях. Стигнеш ли до вратата, бягай.

— А вие?

— Може и да не ни забележат — отвърна тя. — Ти си син на един от Тримата големи. Миризмата ти би трябвало да е по-силна.

— Не мога да ви оставя.

— Не се тревожи за нас — обади се Гроувър. — Тръгвай!

Ръцете ми трепереха. Чувствах се като страхливец, но взех бейзболната шапка и я нахлупих на главата си.

Погледнах надолу, тялото ми беше изчезнало.

Тръгнах внимателно по пътеката. Успях да направя няколко крачки и се шмугнах на една празна седалка, за да пропусна приближаващите фурии.

Госпожа Додс спря, подуши въздуха и погледна право към мен. Сърцето ми щеше да изскочи.

Явно нищо не видя.

Трите сестри продължиха нататък.

Отървах се! Изтичах напред.

Почти бяхме излезли от тунела. Канех се да натисна бутона за аварийно спиране, когато от дъното на автобуса се разнесе ужасяващ вой.

Стариците вече не бяха старици. Лицата им си бяха същите — предполагам по-грозни не можеха и да станат, — но дрехите бяха изчезнали и се виждаха голите им кафяви тела с ципести криле и ужасяващи дълги нокти на ръцете и краката. Чантите им се бяха превърнали в огнени камшици.

Фуриите бяха обградили Гроувър и Анабет, размахваха камшици и съскаха:

— Къде е? Къде?

Останалите пътници крещяха и се свиваха уплашено по седалките си. Изглежда, все пак виждаха нещо.

— Не е тук! — изкрещя Анабет. — Няма го!

Фуриите вдигнаха камшици.

Анабет извади бронзовата си кама. Гроувър грабна тенекиена кутийка от торбичката си с храна и се приготви да я хвърли.

А аз реагирах толкова импулсивно и безразсъдно, че спокойно можеше да ме обявят за дете със СДВ на годината.

Шофьорът се опитваше да види в огледалото какво ставаше отзад. Протегнах се, сграбчих волана и го завъртях рязко наляво. Всички политнаха надясно, но сред уплашените писъци се чу и едно силно тупване, което се надявах да се дължи от удара на фуриите в прозорците.

— Хей! — изрева шофьорът. — Хей... А-а-а!

Двамата едновременно дърпахме волана в различни посоки. Автобусът се удари в стената на тунела, чу се стържене на метал и зад нас се посипаха искри.

След миг изскочихме, криволичейки обратно в пороя, хора и чудовища се търкаляха из автобуса, който разблъскваше останалите коли на пътя като кегли за боулинг.

Шофьорът успя някак си да намери изход от магистралата. Завихме рязко и се понесохме по един от онези забутани пътища в Ню Джърси, където чак не ти се вярва, че е възможно само като пресечеш реката да се озовеш в такава пустош. Отляво имаше гора, отдясно беше река Хъдзън и ние май точно към нея се бяхме устремили.

Дойде ми още една гениална идея: дръпнах аварийната спирачка.

Моторът изрева, автобусът се завъртя на триста и шейсет градуса по мокрия асфалт и се заби в дърветата. Грейнаха аварийните светлини. Вратата се отвори с трясък. Шофьорът изскочи първи, а след него хукнаха и останалите пътници. Отстъпих на шофьорското място, за да не ме стъпчат.

Фуриите се посъвзеха. Приблжиха се отново към Анабет, а тя размаха камата си и закрещя на старогръцки. Гроувър ги замеряше със смачкани кутийки от кола.

Погледнах отворената врата. Можеше да се измъкна съвсем спокойно, но не исках да изоставя приятелите си. Свалих шапката-

невидимка.

— Ей!

Фуриите се извърнаха, оголиха жълтите си зъби и изведнъж съжалих, че не бях изскочил навън. Госпожа Додс се затътри по пътеката, точно както правеше в час, за да ми връчи поредния тест, на който ми е писала двойка. Камшикът ѝ плющеше във въздуха, по назъбената кожа танцуваха червени пламъци.

Грозните ѝ сестри скочиха върху седалките от двете ѝ страни и трите запълзяха към мен като огромни гнусни гущери.

— Персей Джаксън — изсъска госпожа Додс, акцентът ѝ издаваше, че идваше от място много по на юг от Джорджия. — Ти предизвика боговете. И затова ще умреш.

— Повече ми харесвахте като учителка по математика отвърнах аз.

Фурията изръмжа.

Анабет и Гроувър се промъкваха внимателно зад тях. Анабет стискаше голямата кама, но аз нямах намерение да я оставя да се бие вместо мен.

Извадих химикала от джоба си и махнах капачката. В ръката ми се появи лъскав двуостър меч. Фуриите се поколебаха.

Госпожа Додс вече познаваше острието на Въртоп и очевидно не се радваше да го види отново.

— Предай се — изсъска тя — и ще избегнеш вечните мъчения.

— Разправяй ги на шапката ми.

— Пърси, внимавай! — извика Анабет.

Госпожа Додс замахна и камшикът ѝ се уви около китката ми. Двете ѝ сестри едновременно се нахвърлиха върху мен.

Имах чувството, че са залели ръката ми с разтопено олово, но не пуснах меча. Ударих фурията отляво с ръкохватката и тя политна назад. Обърнах се и съсякох сестра ѝ отдясно. Щом острието докосна врата ѝ, тя изпищя и избухна в облак прах. Анабет сграбчи здраво госпожа Додс и я задърпа, а Гроувър изтръгна камшика от ръцете ѝ.

— Ау! — изкрещя той. — Ау! Пари! Пари!

Повалената фурия се изправи и се нахвърли отново с оголени нокти, но аз я посрещнах с Въртоп и тя се пръсна като балон.

Госпожа Додс се опитваше да свали Анабет от гърба си. Риташе, дереше с нокти, съскаше и хапеше, но Анабет я държеше здраво,

докато Гроувър ѝ завързваше краката със собствения ѝ камшик. Накрая двамата я избутаха назад на пътеката. Госпожа Додс се опитваше да се изправи, но нямаше място да размаха криле.

— Зевс ще те унищожи! — закани се тя. — Хадес ще ти изтръгне душата!

— *Braccas meas vescimini!* — изкрещях аз.

Нямах представа откъде се взе този израз на латински, но ако не се лъжех, означаваше нещо от типа: „да ми ядат гащите“.

Автобусът се разтресе от гръм. Косата ми настръхна.

— Излезте! — извика Анабет. — Веднага! Нямаше нужда да повтаря.

Изскочихме навън, където останалите пътници се шураха зашеметени, караха се с шофьора или просто обикаляха в кръг и крещяха:

— Ще умрем!

Един турист с хавайска риза и фотоапарат ме засне, преди да прибера меча си.

— Багажът ни! — досети се Гроувър. — Оставихме си...

БУУУУУМ!

Разлетяха се парчета стъкла от прозорците и хората се разбягаха настрани. Светкавица беше разцепила автобуса на две, но долетелият отвътре гневен вой подсказваше, че госпожа Додс бе още жива.

— Бягайте! — заповяда Анабет. — Тя ще повика подкрепления! Да се махаме оттук!

Втурнахме се в гората в проливния дъжд, зад гърба ни автобусът гореше, а пред нас се простираше непрогледна тъмнина.